

Υπόθεση C-341/00 P

Conseil national des professions de l'automobile (CNPA) κ.λπ.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Αίτηση αναιρέσεως — Κανονισμός (ΕΚ) 2790/1999 — Αίτηση αναιρέσεως
προδήλως αβάσιμη και προδήλως απαράδεκτη»

Διάταξη του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 5ης Ιουλίου 2001 . . . . I-5266

Περίληψη της διατάξεως

1. Προσφυγή ακυρώσεως — Φυσικά ή νομικά πρόσωπα — Πράξεις που τα αφορούν άμεσα και ατομικά — Κανονισμός της Επιτροπής για την εφαρμογή του άρθρου 81, παράγραφος 3, ΕΚ σε ορισμένες κατηγορίες κάθετων συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών — Προσφυγή ασκηθείσα από επιχειρήσεις διανομής συνδεδεμένες με τις επίμαχες κάθετες συμφωνίες και από ενώσεις εκπροσωπούσες τα συμφέροντα τέτοιων επιχειρήσεων — Απαράδεκτη
(Άρθρα 230, εδ. 4, ΕΚ και 249 ΕΚ· κανονισμός 2790/1999 της Επιτροπής)

2. *Αναίρεση — Λόγοι — Λόγος αναιρέσεως προβαλλόμενος για πρώτη φορά στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας — Απαράδεκτος (Οργανισμός ΕΚ του Δικαστηρίου, άρθρο 51)*
3. *Προσφυγή ακυρώσεως — Φυσικά ή νομικά πρόσωπα — Πράξεις που τα αφορούν άμεσα και ατομικά — Λόγος απαράδεκτον δημοσίας τάξεως — Σοβαρότητα της παραβάσεως του εμπλεκόμενου κοινοτικού οργάνου — Δεν ασκεί επιρροή (Άρθρο 230, εδ. 4, ΕΚ)*
4. *Διαδικασία — Παρέμβαση — Κύρια προσφυγή προφανώς απαράδεκτη — Διάταξη διαπιστώνουσα το απαράδεκτο που εκδίδεται πριν το Δικαστήριο ή το Πρωτοδικείο αποφανθεί επί της αιτήσεως παραβάσεως και πριν από την εκπνοή της προθεσμίας προς άσκηση παρεμβάσεως — Επιτρέπεται (Οργανισμός ΕΚ του Δικαστηρίου, άρθρα 37 και 46 Κανονισμός Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, άρθρα 111, 114 § 4 και 116 § 3)*

1. Το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας ότι ο κανονισμός 2790/1999 της Επιτροπής, για την εφαρμογή του άρθρου 81, παράγραφος 3, της Συνθήκης σε ορισμένες κατηγορίες κάθετων συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών, έχει, λόγω της γενικής ισχύος του, κανονιστικό χαρακτήρα και δεν αποτελεί απόφαση υπό την έννοια του άρθρου 249 ΕΚ.

τους ως επιχειρηματίων συνδεομένων με συμπράξεις κάθετου χαρακτήρα.

(βλ. σκέψεις 25-27)

Εξάλλου, το Πρωτοδικείο εφάρμοσε ορθά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι μια πράξη αφορά ατομικά ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο, παρά μόνον αν το πρόσωπο αυτό θίγεται από την επίμαχη πράξη λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων ιδιοτήτων του ή μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο. Εν προκειμένω, ο κανονισμός 2790/1999 αφορά τους αναιρεσιόντες μόνο λόγω της αντικειμενικής ιδιότητάς

2. Αν επιτρεπόταν σε διάδικο να προβάλει για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου ισχυρισμό που δεν προέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου, τούτο θα σήμαινε ότι ο διάδικος αυτός θα είχε τη δυνατότητα να υποβάλει στην κρίση του Δικαστηρίου, του οποίου η αρμοδιότητα επί των αιτήσεων αναιρέσεως είναι περιορισμένη, διαφορά με ευρύτερο περιεχόμενο απ' ό,τι η διαφορά που εκδίκασε το Πρωτοδικείο. Στο πλαίσιο αναιρέσεως, η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται συνεπώς στον έλεγχο της νομικής λύσεως την οποία έδωσε το Πρωτοδικείο ενόψει των ισχυρισμών που εξετάστηκαν ενώπιόν του.

(βλ. σκέψη 29)

3. Το προβλεπόμενο από το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ κριτήριο, βάσει του οποίου το παραδεκτό προσφυγής που ασκεί φυσικό ή νομικό πρόσωπο κατ' αποφάσεως κοινοτικού οργάνου της οποίας δεν είναι ο αποδέκτης εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι η απόφαση αυτή το αφορά άμεσα και ατομικά, συνιστά λόγο απαραδέκτου δημοσίας τάξεως, τον οποίο τα κοινοτικά δικαστήρια μπορούν να εξετάσουν κατά πάσα στάση της δίκης, ακόμη και αντεπάγγελα. Η σοβαρότητα της προβεβλημένης παραβάσεως του οικείου κοινοτικού οργάνου δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να οδηγήσει σε μη εφαρμογή των κριτηρίων του παραδεκτού τα οποία θέτει ρητώς η Συνθήκη.

(βλ. σκέψη 32)

4. Σε περίπτωση που η κύρια προσφυγή είναι τέτοιας φύσεως ώστε να πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη χωρίς να συζητηθεί επί της ουσίας, το Πρωτοδικείο μπορεί, βάσει του άρθρου 114, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, να

περατώσει μια δίκη πριν γίνει δεκτή αίτηση παρεμβάσεως, ακόμα και αν η προθεσμία υποβολής μιας τέτοιας αιτήσεως δεν έχει ακόμη λήξει. Πράγματι, αφενός, βάσει του άρθρου 37 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται και στο Πρωτοδικείο δυνάμει του άρθρου 46 αυτού, η αίτηση παρεμβάσεως δεν μπορεί να έχει άλλο αντικείμενο από την υποστήριξη των αιτημάτων ενός των διαδίκων και, αφετέρου, βάσει του άρθρου 116, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο παρεμβαίνων αποδέχεται τη δίκη στο στάδιο που αυτή βρίσκεται κατά τον χρόνο της παρεμβάσεώς του. Επομένως, σε περίπτωση που η κύρια προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι ένας τρίτος μπορεί να δικαιολογεί έννομο συμφέρον για την επίλυση της διαφοράς ή ότι μπορεί να παρέμβει προς στήριξη των αιτημάτων ενός των διαδίκων.

(βλ. σκέψεις 33-37)